

[Hanna Reintoft.]

sociale love, der kom fra Danmarks Statistik, viser jo ganske klart, at det tit er de ganske høje inctægter, der får brug for disse indkomstoverførsler, og læsser vi udgifterne over på proportionalskatten, ved vi, det er en tendens, der vil stige: det er de lavtlønnede, der kommer til at betale dyrest for den sociale omsorg, som fra arbejderbevægelsens start også var ment som en klasse-mæssig indkomstudligning og nu får en helt anden karakter, fordi det bliver en indkomst-overførsel til dem, der tjener de fleste penge.

Når ministeren omtaler invalideforsikringsfonden, havde det måske været ganske interessant at få en debat om arbejdsgiverbidraget, for er der noget, der virkelig irriterer folk ude i vores socialpolitiske debat, og er der noget, højrekræfterne i vores samfund har fat i, så er det jo netop det, at det hviler vældig tungt på de produktive, at de udelukkende solidarisk skal forsørge sig selv, når de er slidt ned ude på arbejdspladserne. Man skal selv klare invalidepensionen, man skal selv klare boligsikringen og mange andre ting, og det var vel nok rimeligt, med den stadig højere nedslidning, vi har på arbejdspladserne, at overveje, om ikke arbejdsgiverne som helhed i en fælles pulje kunne bidrage lidt mere til de meget store udgifter, som invalidepensionerne ganske rigtigt påfører vores samfund.

Skulle der spares, havde jeg også meget gerne set, om socialministeren havde kigget lidt på lægeerklæringerne. De bliver som regel til i en arbejdstid, hvor man har anden god løn. Det er som regel lægesekretæren, der skriver dem for den elegante betaling af 10 pct. af honoraret, og hvis man vil spare penge, tror jeg, der var al mulig grund til at se lidt på dette. Det er som regel ikke noget, der laves som ekstraarbejde.

Der står meget smukt i ministerens fremtælsesstale — og jeg er fuldstændig enig i tankerne — at der skal være mulighed for at medinddrage ansøgeren i sagens forberedelse og behandling; jeg hørte også den socialdemokratiske ordfører, der jo har et lyst og optimistisk syn også på kommunernes administration, fremhæve det. Nu ledte jeg meget energisk efter disse nærdemokratiske regler i forslagene, og jeg fandt ikke andet end pålæg, sanktioner, påbud og straffeforanstaltninger, hvis man ikke gjorde, som

myndighederne sagde. Jeg fandt ikke en eneste paragraf, der et eneste sted sikrede denne medindtydelse, og jeg fandt ikke engang det, jeg havde ønsket mig sådan i bistandsloven, nemlig at man ikke kan indhente oplysninger om folk fra læge, sygehus, arbejdsgiver, hvor man vil, uden den pågældendes samtykke. Det kan ikke være rigtigt, at man kan henvende sig til folks arbejdsgiver osv. uden at have spurgt dem, og vi ved jo fra almindelig klientbehandling, at folk altid gerne vil medvirke, så jeg synes, vi skulle overveje, om ikke vi kunne få det ind i denne lovgivning. Jeg så også meget gerne, at f.eks. tillidsmændene på vores store arbejdspladser blev hørt, også med pågældendes samtykke, for er der nogen, der kan vurdere, om et menneske kan arbejde, så er det meget tit dennes tillidsmand. Han ved, hvilke kvaliteter arbejdet har voldt den pågældende, og han har tit mindst lige så stor forstand på det, som invalideforsikringsrettens læger har.

Jeg er også betænkelig ved, at det sociale udvalg kan søge pension mod en persons ønske. Jeg er ganske klar over, at det sociale udvalg må kunne rejse problemet, men hvis man vil snakke om behandlergrupper og medbestemmelse, så må man forlange af kommunerne, at de snakker sig til rette med vedkommende. Allerede med dagpengeloven har vi jo fået en lidt voldsom, jeg vil ikke sige misbrug, men brug af 3 måneders reglen og disse muligheder for at søge pension, så jeg synes, man i hvert fald må forlange, at det hele må foregå så demokratisk og samarbejdende, at når kommunen rejser sagen, er det med accept af den, der skal have pensionen.

Socialministeren ved, at jeg er utilfreds med den varige hjælp i bistandsloven og havde ønsket en udbygning af invalidepensionen med en socialmedicinsk indikation. Derfor må jeg selvfølgelig være meget betænkelig ved, at man vil lade en del af disse førtidspensioner afløse af varig hjælp over bistandsloven, som jeg ikke finder hverken er en værdig eller økonomisk rummelig ydelse.

Så vil jeg lige til allersidst sige noget om den tidsbegrænsede pension. Jeg er enig med fru Ebba Strange i, at det er beklageligt med den kontrol, der ligger i det, men jeg synes, vi skal snakke helt ærligt — der er snakket så meget også fra hr. Peter Holsts